

poukazuje rekursní soud. Je pravda, že zákon a bursovní statut rozeznává tu mezi zdejšími příslušníky a cizozemci co do formy, již děje se podrobení rozhodčím soudům bursovním. Omezil-li však u zdejších občanů podrobení se přijetím závěrečných listů jen na protokolované obchodníky a návštěvníky nebo členy burs, učinil tak zajisté jen proto, že cizozemci nejsou zpravidla návštěvníky nebo členy zdejších burs a že u nich nelze podmínku protokolování zjistiti tak snadno jako u zdejších příslušníků, takže by rozlišování protokolovaných obchodníků od ostatních vedlo u cizozemců k prodloužení sporu a nebylo by v zájmu stran. Důvod tento nepominul ani vyhlášením obchodní a plavební smlouvy s Itálií (vlád. nař. čís. 4/22), obsahující jen obecnou zásadu, jež se nepřičí dosavadním předpisům o soudní příslušnosti. Tyto zůstaly nezměněny a nemohou se neznalostí jich omlouvat ani Italové, když tak nemohou úspěšně činiti ani zdejší státní občané. Záleží proto na Italech, by při právních jednáních, jež mají míti účín v tomto státě, řídily se jeho předpisy, pokud jde o příslušnost určitých soudů, mají-li na tom zájem. Rekursní soud poukazuje na neodvolatelnost nálezu rozhodčího soudu a nedostatek odkladného účinku zmateční stížnosti, ale sám nepokládá to za odiosní, neboť nelze říci, že zákon nakládá tímto způsobem s protokolovanými obchodníky hůře než s ostatními svými občany. Co platí v tomto směru o příslušnicích určitého stavu, platí též o cizozemcích, kteří nejsou tím zkráceni na svých právech jako strany rozepře. Je správné, že pro Italy platí tím jiná norma než pro tuzemce, tím však není porušena zásada, podle níž mají Italové požívatí v soudních věcech týchž práv a výsad, jež jsou přiznány zdejším občanům, když co do příslušnosti bursovních soudů rozhodčích jsou postaveni na roveň zdejším protokolovaným obchodníkům, třeba jimi nejsou. Nemá proto ustanovení čl. 5 vládn. nař. čís. 4/22 významu, ježž mu přiložil rekursní soud, jehož právní posouzení neodpovídá platným předpisům.

Čís. 7201.

Na základě dlužního úpisu a soudní výpovědi hypotekární pohledávky, doručené dlužníku a poznamenané v pozemkové knize, nelze se domáhati povolení exekuce poznámkou vykonatelnosti. Lhůta k opravným prostředkům jest tu čtrnáctidenní.

(Rozh. ze dne 1. července 1927, R I 587/27.)

Soud první stolice zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by byla poznamenána vykonatelnost pohledávky. Rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Předeslati jest, že dovolací rekurs, podaný 10. dne po doručení usnesení rekursního soudu, jest podán včas, protože výjimkou z pravidla

§ 65 druhý odstavec ex. ř. platí tu podle § 89 druhý odstavec a § 88 první odstavec čís. 2 ex. ř. lhůta čtrnáctidenní a nikoli osmidenní, jak první soud povinně straně při doručení rekursního usnesení oznámil. Ve věci jest dovolací rekurs plně odůvodněn. Vymáhající věřitelka opřela svůj návrh na povolení exekuce poznámkou vykonatelnosti (§ 54 čís. 3 a § 89 ex. ř.) o prostý dlužní úpis, podle něhož bylo pro její pohledávku ze zápůjčky knihovně vtěleno právo zástavní na dlužníkovy nemovitosti a dále o usnesení, kterým byla povinnému doručena soudní výpověď této hypotekární pohledávky na půl roku. Ani ta ani ona listina není exekučním titulem podle § 1 ex. ř., nebo podle nějakého jiného zákonného předpisu. Soudní výpověď hypotekární pohledávky doručí soud prostě dlužníkovi (§ 119 j. n.) a poznamená ji na žádost věřitele v knize pozemkové (§ 59 knih. zák. a čl. XIII. čís. 7 úvod. zák. k ex. ř.). Tato poznámka nemá jiného významu, než že účinkuje také proti každému pozdějšímu vlastníku hypoteky (§ 60 knih. zák.), ale neučiní z nevykonatelné pohledávky pohledávku vykonatelnou. Nezaplatí-li dlužník vypořádanou pohledávku ve lhůtě výpovědní, musí si věřitel, chce-li ji exekučně vymáhati, nejprve opatřiti některý z exekučních titulů § 1 ex. ř. Byl tedy na omylu právní zástupce vymáhající věřitelky, když v rekursu tvrdil, že k exekuci stačí již okolnost, že proti výpovědi nebyl podán odpor, že výpovědní lhůta uplynula a že dlužník nezaplatil. Mýlil se patrně předpisy o soudní nebo mimosoudní výpovědi smlouvy nájemní nebo pachtovní (§§ 562, 565, 571, 572 c. ř. s. a §§ 1 čís. 4 a 18 ex. ř.), které však pro výpověď hypotekární pohledávky neplatí. Zákon nezná odporu ani námitek proti výpovědi hypotekární pohledávky u soudu, o nichž by měl soud rozhodovati. Proto neobstojí ani důvod rekursního soudu, že prý výpověď se stala pravoplatnou. Právem tudíž první soud exekuční návrh zamítl a bylo jeho usnesení obnoviti. Dodati sluší, že návrh dovolacího rekursu zní sice na zrušení napadeného usnesení a zamítnutí exekuční žádosti, že však v tomto návrhu obsažen jest také návrh na změnu a obnovení usnesení prvního soudu, který právě exekuční žádost zamítl.

Čís. 7202.

Vládní nařízení ze dne 27. června 1924, čís. 224 sb. z. a n., o soupisu pohledávek a závazků vzniklých v bývalých korunách rakouských a uherských mezi věřiteli a dlužníky československými a maďarskými, zákazu jejich soukromého vyrovnání a přerušení sporů.

Byla-li zažalovaná pohledávka přihlášena k soupisu, třebas jen jednou stranou, jež tvrdila, že pohledávka podléhá soupisu, dlužno z úřadu přerušiti řízení o žalobě bez ohledu na to, že byl pravoplatně zamítnut návrh strany na přerušeni řízení a že nižší soudy zamítlly souhlasně námítku nepřípustnosti pořadu práva. Výrok o útratách jest ponechatí konečnému rozhodnutí.